

הדלקת נרות החג 17:56
 הדלקת נרות שבת 17:53
 צאת השבת 18:57
 ר"ת 19:34
 הגונים למי
 אופק תיבות

נועם השבת

עלון שבועי 446 ראש השנה ה'תשפ"ה הפטרה בשבת: "שובה ישראל" [הושע י"ד]

24 סדר היום...

תחל שנה וברכותיה

חידוש פנח:

יראתו הגדולה של רבי יהודה צדקה זצ"ל מכל נדנד עברה היה להפליא. פעם נשא דברים בראש השנה, ואמר:

"הרי מצות תקיעת שופר בראש השנה היא עצומה ונוראה ואין מי שיוכל לתאר חשיבותה ומעלתה ואת התיקונים הנשגבים שהיא פועלת בכל העולמות.

ובכל זאת בטלו חז"ל את המצוה, רק בגלל 'איזה עם הארץ' שיבוא לטלטל את השופר בשבת ובשבילו בטלו את המצוה מכל ישראל עד היום.

ללמדך מהי כוחה של עברה וכוחו של כל אחד מישראל."

שנה טובה ומבורכה!!!
 נאובה ונאומה טובה!!!

שאלה קטנה -
 מה קיבלת על עצמך שתהיה לך שנה טובה מתוקה ומוצלחת?

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!!
 באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת:
 Sh606marom@gmail.com

הגרזן...

הכתוב פתח ב"אלוקים" - מידת הדין וחתם בשם הוי"ה - מידת הרחמים. ומבאר על כך ה"מאור ושמש": אם נכוון בתקיעתנו רק כדי לעשות רצון יוצרנו ימתקו הדינים ויהפכו לחסד ורחמים.

וזהו פרוש דברי חכמים שאמרו: "למה תוקעין בראש השנה? למה תוקעין? רחמנא אמר תקעו". כלומר קשה היה לגמרא מה כוונת התקיעות ועל כך השיבה: "רחמנא אמר תקעו", שעיקר הכוונה בשעת התקיעות תהיה לעשות רצון הבורא יתברך ועל ידי כך נצליח להמתיק את הגבורות ולהפוך את הדין לרחמים.

הרה"ק רבי זאב קיצעס, תלמידו של הבעש"ט, היה בעל התוקע בבית מדרשו של הבעש"ט. פעם בקש הבעש"ט מתלמידו ר' זאב שילמד הכוונות של סדר התקיעות. למד ר' זאב את הכוונות וכתבן על גיליון מיוחד והניחו בכיס בגדו כדי שיוכל לעיין בו בשעת התקיעות.

הדבר לא נראה בעיני הבעש"ט והגיליון נשטט ונאבד. כאשר הגיע ר' זאב לתקוע בשופר, חיפש את הגיליון אך כל מאמציו עלו בתוהו. נתעצב ר' זאב מאד ופרץ בבכיה גדולה על שייבצר ממנו לתקוע בשופר עם כל הכוונות שהעלה על הכתב והוא תקע בשופר בלב נשבר ונדכה, מלא דכדוך על כי לא עלה בידו לכוון בכל הכוונות.

לאחר התפילה אמר לו הבעש"ט: בהיכל המלך נמצאים חדרים רבים והיכלות רבים, לכל אחד מהם דלת כניסה ולכל דלת מפתח מיוחד, אך ישנו כלי אחד שבאמצעותו אפשר לפתוח את כל הבריחים והמנעולים - הגרזן.

אמנם כן, הכוונות הן מפתחות לשערים שלמעלה, ולכל שער כוונה מיוחדת, אבל לב נשבר הוא כגרזן אשר באפשרותו לפתוח את כל שערי ההיכלות גם ללא המפתחות המתאימים!!!

להצלחת עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת מורי ורבי הצדיק רבי דוד ברנר זצ"ל ל"ב עמוס שליט"א תהא נשמתו צרורה בצרור החיים, אמן!

לשאלות, הצעות, תוספות ודעות: 052-5171717

א-ל אמונה ואין עול...

הגמרא אומרת: בארבעה פרקין העולם נידון... בראש השנה כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון שנאמר: 'היוצר יחד ליבם המבין אל כל מעשיהם'.

ולאחר מכן מוסיפה הגמרא ומבארת כיצד דנים את האדם: "אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן וכולן נסקרין בסקירה אחת", ורש"י מבאר: "כולן נסקרין... ואף על פי שעוברין זה אחר זה".

הגאון רבי שמחה זיסל מקלם זצ"ל באר גמרא זו על דרך פרושו של הגאון רבי ישראל סלנט זצ"ל בפסוק בהאינו: "א-ל אמונה ואין עול" - לא כמנהג בשר ודם, מנהגו של מלך מלכי המלכים הקב"ה. מלך בשר ודם שגזר עונש מוות או עונש קל יותר על אדם שחטא, אינו יכול למנוע את הצער ואת העוולה שנגרמת לסובבים אותו, כדוגמת אשתו האלמנה ובניו היתומים, שכן על אף שהם לא אשמו ולא חטאו - יש צורך להענישו בכל חומרת הדין.

אולם הקב"ה שוקל ובודק בכל עונש שהוא את כל צערם של הסובבים אותו, ואם קיים אפילו אחד בעולם שיצטרע בעקבות עונש זה ואין הצער מגיע לו - לא יענש החוטא כלל וינצל מגזר דינו! ולכן משבחים את הקב"ה שהוא: "א-ל אמונה ואין עול", אין הוא גורם שום עוולה לאף אחד שאינו צריך להענש!

ולפי זה פרש הגאון רבי שמחה זיסל את דברי הגמרא - אמנם כל באי עולם עוברים לפני בורא העולם בזה אחר זה, וכל אחד מהם נידון לבדו ונשקלים זכויותיו וחובותיו, אך למרות זאת: "כולם נסקרין בסקירה אחת", ואם יש אחד שלא מגיע לו לסבול צער בגלל עונש חברו, נפטר חברו מן העונש.

רבי יהודה לא האריך ימים בירושלים ונפטר בראש השנה תקכ"א שהיה גם יום לידתו, כפי שהעיד על עצמו בחיבורו על אבן העזר שנולד בראש השנה שחל בשבת, ונטמן בהר הזיתים.

שלושה חיבורים הדפיס בימי חייו והם, שו"ת בית יהודה, "לחם יהודה" על הרמב"ם ו"בני יהודה". בניו הדפיסו חיבורים נוספים שלו בהם דרשות ופרושים, וכן באורים בשולחן ערוך.

ואלה המשפטים

[העולם אומר] "דמועות פותחות שערים, אבל השמחה - מבקיעה חומות..."

הדבש והעוקץ...

ידוע המשפט "לא מדובשך ולא מעוקצך..." בעניין הדבורה - המציאות שונה: אנו מעוניינים בדבש, ולא בעוקץ. **אלא, שכאן נשאלת שאלה עצומה:** גלוי וידוע הכלל, שכל היוצא מן הטמא - טמא; וכל היוצא מהטהור - טהור. כלומר, בענייני כשרות: היוצא מבעלי החיים המותרים למאכל, כגון חלב הצאן - מותר למאכל; אבל היוצא מבעלי החיים האסורים למאכל, כגון חלב הלבאיא - אסור למאכל. **אם כן, הכיצד מותר דבש הדבורה לאכילה?** בעקבות התפתחות הטכנולוגיה, התפתח גם המדע, ויצא המרצע מן השק, והעוקץ מן הדבש. ואמנם, בדור האחרון התגלה, לעולם המדע, שלדבורה יש שתי קיבות: **האחת** - הקיבה האמיתית, היא קיבת המזון, ככל שאר בעלי החיים, **והשנייה** - קיבת הדבש, אליה היא מקבצת את צוף הפרחים, ושם עובר הצוף תהליך כימי ע"י אנזימים מוגפה, והופך להיות דבש.

אלא, שלמרבית הפלא - עם סיום תהליך יצור הדבש, נעלמים כל האנזימים שהופרשו לקיבת הדבש כלא היו, וכשם שלפני תחילת התהליך היה צוף טהור - עם סיומו, נשאר הדבש טהור מכל מרכיב מוגף הדבורה, ולכן מובן מדוע - מותר הדבש לאכילה.

**אוצר הפלאות
לאסוף לאסוף...**

זהו זה, אחים יקרים! אל לנו להתפתות לכל מיני טענות שווא שמטעים את האדם ללכת שולל אחר היצר הרע. כולנו יחד ניקח את עצמנו לידיים להתחזק בתורה וביראת שמיים. ואשר על כן נתאמץ להביא ככל היותר סניגורים ליום הדין, **שהם התורה, המצוות והמעשים הטובים.** וכמו שאמר רבי אליעזר בן יעקב במסכת אבות (פרק ד משנה יא), "כל העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט [סניגור] אחד. וכל העובר עבירה אחת, קונה לו קטגור אחד". וכדברי הגמרא (מסכת בבא בתרא דף י עמוד א) כל צדקה וחסד שישראל עושים בעולם הזה, פרקליטים גדולים עושים בין ישראל לאביהם שבשמים. **לכן המצוות הרבות שנעשה,** הן ורק הן תהיינה למגן ולעזר לנו ביום הדין - כעת, וליום החיתום יום הכיפורים הקרב ובא.

רק תקיעה אחת ודי...

בספר "שער יששכר" מובא, שפעם עמד רבי לוי יצחק מברדיטשוב בתפילה לפני הקב"ה ואמר כך: "רבונו של עולם, אתה הלא כתבת בתורתך ארבע מילים בלבד - 'יום תרועה יהיה לכם'. אך חכמים דרשו שהכוונה לתקיעה, שברים ותרועה וכיון שנהגו ישראל לתקוע מאה קולות בכל יום מימי ראש השנה, נמצא שבכל בית כנסת תוקעים בראש השנה מאתים תקיעות, אם נחשב כמה תקיעות נתקעו בכל הדורות בכל רחבי העולם על ידי אינספור מניינים של יהודים, ודאי נגיע למיליוני קולות לאין שיעור. ומה אנו מבקשים ממך בסך הכל תקיעה אחת משופרו של משיח. **"תקע בשופר גדול לחרותנו!"**

שאלה לאחשה:
מדוע ראש השנה הוא קודם ליום הכיפורים והרי יום הדין שהוא יום המשפט אמור להגיע לאחר יום הכיפורים שבו נמתלים העבירות וכך נגיע נקיים וזכים למשפט ומסילא נצא זכאים?

ציור אֶחָד...

"כי את כל מעשה, האלוקים יביא
במשפט, ש כל נאָפֶס, אַס טוּז אַלס רע"
[קהלת י"ז - י"ז]

באחד הימים בערב סליחות שלח נכדו של הבעל שם טוב להודיע כי קיטרוגים גדולים מנשוא נאמרים על כלל ישראל בשמים והוא חושש מאד מפני השנה הבאה...

רבי לוי יצחק מברדיטשוב ששימש כחזן בסליחות הרגיש כי תפילתו אינה מתקבלת כתמיד ולאחר אמירת הסליחות יצא לטייל ברחובות ברדיטשוב כדי לחשוב מה ביכולתו לעשות ומבלי משים נשאו אותו רגליו עד למשכנות העוני בברדיטשוב. בעודו מסתובב שם הבחין פתאום באור גדול הבוקע מאחת החורבות. בעיני קדשו הבחין כי זה אינו אור רגיל שמקורו בנרות אלא אור רוחני שיסודו בהררי קודש והוא מיהר לדפוק על דלת הבית.

למשמע נקישותיו נפתחה הדלת בידי אשה ומיד כאשר הבחינה באורח שניצב בפתח ביתה הבינה כי הרבי בא להוכיח אותה. בו במקום התחילה לבכות מרה ותוך כדי בכי אמרה: "רבי קדוש, אמנם חטאתי אך האמן לי שכבר שבתי בתשובה שלמה וגם סבל רב עבר עלי בשל אותו חטא נורא".

רבי לוי יצחק המתין עד ששכך בכיה ואז ביקש לדעת מה היה החטא שלה. והאשה סיפרה כי היא התגוררה עם הוריה בכפר קטן בסמיכות לברדיטשוב והנה ביום נחת עליה אסון כבד - הוריה נפטרו בפתע פתאום והותיריה בודדה בעולם והיא בת שבע עשרה שנים בלבד... מלבד הצער הנורא היה עליה לדאוג כעת בעצמה לפרנסתה. רבות הוגיעה את מוחה במקור שממנו תמצא את פרנסתה עד שלבסוף החליטה כי תנסה להמשיך את פרנסת הוריה שכלכלו את עצמם באמצעות עשיית חמאה וגבינה מן הרפת שהיתה בבעלות הפריץ.

בלי להתמהמה ניגשה הנערה אל בית הפריץ וביקשה ממנו להמשיך את החוזה. הפריץ התבונן בה ואמר כי הוא מסכים להאריך את החוזה למשך שלוש שנים בחצי המחיר, בתנאי שתיתן לו לגעת בשערותיה... ותוך כדי הדברים עשה כך.

הנערה נבהלה וברחה במהירות מן הבית, היא נסה לביתה ובכתה במשך כל הלילה על כך. לאחר מכן, מיהרה וגזזה את שערות ראשה שגרמו לחטא. היא חשה שהקרקע בוערת מתחת לרגליה ולכן נסעה לברדיטשוב, כיתתה את רגליה מבית לבית והציעה את עצמה כמשרתת, תמורת מזון ומקום לינה.

כעבור שנים אחדות שבהן עבדה עד כלות כוחותיה בעבודת המשרתות. השיאו אותה מכריה ליתום כמותה והם רכשו את החורבה הזו למגוריהם. זמן קצר לאחר נישואיה נפטר בעלה והותיר אותה לבדה בעולם.

הנך מבין רבי - התפרצה האשה שוב בבכי עז - סבלתי כה רבות בגלל החטא שלי וחזרתי בתשובה עד שאני מקוה שהקדוש ברוך הוא כבר סלח לי...

רבי לוי יצחק המשיך לשאול: ומה עשית עם השערות שגזזת באותו לילה?
משום כך באת? - הגיבה האשה - אומר לך: את השערות כולן שרפתי, לבד מתלתת אחד בודד שאותו הותרתי בידי... ואם תשאל מדוע, אשיב, שכאשר מר לי וקשה לי כל כך בחיי ואני חושבת מדוע הגיע לי כל זאת, אני נוטלת בידי את התלתת היחיד שנותר ואומרת: רבונו של עולם, אתה צודק...

כאשר יצא רבי לוי יצחק מן הבית, הוא נשא את עיניו לשמים ואמר: "רבונו של עולם, הנך יכול להניח בכף מאזניים אחת את כל הקיטרוגים וגם את השטן בכבודו ובעצמו ואילו בכף השנייה, אבקש שתניח רק את התלתת הזה ובטוח אני מי מהם יטה את הכף..."

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואחד תרגום!